

сърдцето. Веднага подиръ това сѣда жестокиятъ англичанинъ и писува писмо до своя господаръ. Въ селото се разчу за случката. Индийскиятъ раджа се научи сжщо. Убитото дѣте занесоха въ селото, дѣто се събра на погребение цѣлото село; майка му и всички селяни викнаха да го оплакватъ, та въздухътъ се разлюлѣ. Сиромашкитѣ селяни-роби биха така наплашени, че никой не смѣеше да поиска смѣтка отъ англичанина. И тѣхниятъ покровитель князь треперѣше, да не би прѣзъ нощта да идатъ селянитѣ и да убиятъ англичанина, защото ще дойде английската войска, та убийства, глоби, затвори, бой . . . Лошо нѣщо е, когато единъ народъ е робъ . . . когато завоевателитѣ му грабятъ земята, ливадитѣ, пасбищата . . .

* * *

Срѣдъ нощъ. Въ селото всичко затихна. На блѣдната мѣсечина се бѣлѣеше палатката на убийцата англичанинъ. Двама млади стражари пазѣха вратата. Ала тѣ стояха като на тръне. Гѣста мъгла почна да се извива надъ небосвода. „Много е влажно врѣмето“, дума единътъ отъ стражаритѣ. Изъ такава мъгла често смъртта лази.

И въ тази минута той затвори очи . . . Дълги рунтави прѣсти прѣсѣгнаха отъ нѣйдѣ и хванаха пушката. Това не изглеждаше на човѣшка ржка, а сѣкашъ бѣ кракъ на тигъръ. Стражарътъ изтърва пушката.

Имаше едно старо прѣдание по тѣзи мѣста, че когато има нѣкаква опасностъ, явява се сѣнката на нѣкой старъ индиецъ (таласъмъ), нареченъ дѣдо Тигъръ, който спасявалъ своя народъ. Вториятъ стражаринъ се разтрепера и сжщо изтърва пушката.